

tits Mèdics sobreixen de dinamisme per recloure'ls en els límits d'una definició encarcerada. Només caldria donar rigidesa als preceptes de nostra organització social per condemnar-la a mort violenta. És el fi de les dictadures.

Per una esmena del Dr. Mestre i Puig, acceptada per l'Assamblea, no es limita a 5.000 veïns el Partit Mèdic i tampoc queden limitats, en quant al màxim, els ingressos del professional

Els comentaris que es fan a la definició de Partits Mèdics pequen per excés de subtilesa. Vol trobar-se la cinquena pota al gat i la cosa que es fa és perdre el temps en bizantinismes absurds i esgotadors.

Els conflictes que ha tingut de resoldre la Secció de Partits Mèdics s'han presentat en pobles petits, els quals tot i venir-los-hi just per poder mantenir un metge pretenen de condemnar un segon company a la misèria. En els temps renovadors que correm, quatre caps-calents del poble són prou per humiliar el pobre metge que de temps aguanta llurs impertinències i es regala amb els rosegons que li deixen.

El Sindicat no pot negar als estridents d'un poble l'assistència mèdica, però ha d'obligar-los a respondre d'una quantitat per sostenir amb el mínim de decòrum el metge que solliciten. Veureu que al parlar-els-hi de 6.000 pessetes sense extraordinaris posen, els exaltats vilatans, cara de prunes agres i sols en el cas d'ésser del morro fort es conformen a signar les bases que el Sindicat els presenta com a mínimes.

Em direu que si el límit fos de 6.000 pessetes encara serien més els pobles que es deixarien de romanços i es contentarien amb el primer metge que ha tingut la paciència—segurament per força—d'aguantar-los.

Només s'escolten protestes contra les 6.000 pessetes—us adverteixo que jo vaig votar per les 8.000 i hauria votat per les 10.000, si en l'Assamblea hagués vist un grup compacte per fer-ho surar. No cal detallar les petites misèries de l'economia domèstica per a demostrar que amb 6.000 pessetes a l'any no pot el metge menjar, vestir i educar la família. Tots sabem ço que costen les viandes, els sastres i modistes i els llibres de text, però em jugo la meva fortuna—que és poca, com la de tots els metges de poble que no tenim més que l'estilogràfica per guanyar-nos la vida, però és tota la meva fortuna—que tots els que criden ingressen unes quantes pessetes més de les tan-

tes vegades esmentades 6.000. M'arribo a creure que es protesta per la temença de veure's escurçada la racció. És molt humana i molt interessada la defensa, però hem de pensar que els companys sense feina, que també en tenim en el nostre estament, tenen el deure de posar pa a taula.

La base que ha fet reaccionar més l'estament mèdic forà és la que es refereix a la limitació de la iguala. Es troben poques 300 famílies per igualar. Companys, hi ha qui no en tenen tantes i bon troç se'n falta, però cal pensar que són molts més els que en tenen més pels clams que senten. Sabem el cas d'un company que visita un cens de 4.000 veïns (almenys 8.000 famílies!), distribuïts en més de 30 agregats i, la cosa més curiosa i més exemplar, l'acaparador es queixa que un company sense feina vagi a establir-se en el seu partit.

Company Rodríguez: en el poble de 1.000 famílies poden viure-hi tres o quatre metges. Ni les 100 famílies que sobren, segons el vostre càlcul, als tres metges han d'emigrar, ni *necessàriament* hauran de buscar un quart metge que les iguali. Això no ho diuen les Bases ni aquest ha sigut el pensament de la Ponència que les presentà a l'Assamblea.

El número de 300 famílies ha de servir per determinar el número de metges que poden exercir en el Partit Mèdic. Es poden servir 300 famílies tan bé com 350, com 400. Tot depèn dels accidents topogràfics i de la resistència física del professional.

* * *

La reglamentació actual no és dolenta i, per tant, és acceptable per poder resoldre el problema mèdico-rural. Si es vol, però, reformar les Bases, més aviat per evitar les equivocades interpretacions que es donen a alguna d'elles, l'únic camí és demanar a l'Assamblea les oportunes modificacions. Res de protestes.

La reforma convenient, segons el meu modest criteri, i sense modificar l'esperit de les actuals Bases, hauria de consistir en classificar les poblacions en tres categories:

A) *De concurrència lliure*.—Les poblacions de més de 8.000 habitants.

Els metges que resideixen en aquestes poblacions tenen mitjans per a estendre llurs activitats professionals. Són centres de comarca, i és possible en elles la creació de consultoris d'especialitats i clíniques de cirurgia.